

VÍCTOR-M. AMELA

IMA SANCHÍS

LLUÍS AMIGUET

Adam Kay, va abandonar la medicina i ara escriu comèdies per a la televisió

Vaig néixer a Brighton i visc a Londres. Em vaig casar amb en James fa una setmana i demà ens anem a les Seychelles de viatge de nocces. Soc a l'esquerra del centre. M'encanta la idea que si et poses malalt tant és quants diners tens al compte bancari. Soc de família jueva, però sense creences.

“Vaig trencar les regles anant al funeral d'una pacient”

MONTSE GIRALT

Per què va abandonar? Em vaig especialitzar en obstetrícia i ginecologia. La sala de parts és el lloc més màgic d'un hospital, l'únic on acabes amb el doble de pacients dels que has començat.

Un bon lloc llavors.

Sí, no oblidaré mai la primera vegada que vaig portar al món una criatura. Malauradament, tampoc no oblidaré la vegada que vaig perdre un nen.

Això forma part de la feina.

No era un ingenu, sabia que la medicina pública és una feina molt dura, milers d'hores pagades per menys del que et costa el parquímetre del cotxe, és a dir, has de compensar amb la teva feina i la teva vida personal l'infrafinançament de les administracions.

Amb això hi comptava?

Per desgràcia, sí, i amb prendre decisions amb una pressió atterradora, i donar males notícies a parents angoixats, però no vaig calibrar com seria de gruixut el meu exoesquelet emocional.

I el nen va morir a la sala de parts.

I la mare va acabar amb una afectació neurològica. En ocasions oblidem que els metges som humans i cometem errors. I malgrat que no vaig fer res malament, les coses van sortir mala-

ment, i jo n'era el responsable. Em vaig deprimir, no m'havia adonat de com n'era d'humà.

Això és bo, oi?

Jo penso que sí, però la cultura del món de la medicina és com la de l'exèrcit: si alguna cosa va malament, tant se val, es tracta d'aguantar. No en parles amb ningú, ho deixes de banda, ho ignores, com si no hagués passat.

Llavors vostè no hi encaixava...

Vaig fer moltes coses que se suposa que els metges no han de fer, vaig trencar les regles anant al funeral d'una pacient a qui havia vist cada dia durant mesos, més que a la meva família.

I la seva mort el va afectar.

Era una dona gran, tenia càncer i es va morir. Se suposava que no m'havia d'afectar, però em sentia trist. Era encantadora, alegre, bona.

Doncs jo voldria un metge com vostè.

El meu cap em va dir: “Els metges no van als funerals! No hi vagis”. Hi vaig anar de tota manera, per la família, i això va marcar una diferència.

I va enviar una postal cursi a una mare...

Vaig portar al món el seu nadó molt prematur. Cada dia el visitava, i va ser l'única persona a qui li vaig parlar de la meva feina, m'hi vaig obrir, era el meu conseller. Ell òbviament no em responia, però quan se'n va anar a casa

Un crit d'auxili

Adam Kay és d'aquella mena de persones que t'agradaria tenir per amic, alegre i considerat. Va penjar la bata de metge, i mentre superava la tensió a la qual estan exposats els facultatius a la pública, va escriure un diari que s'ha convertit en *Esto te va a doler* (Planeta), llibre de l'any al Regne Unit, en el qual amb molt d'humor va descobrint els estralls de la crisi en la sanitat, com es forma un metge, com som els pacients i com és el dia a dia en un hospital. Les anècdotes més vistoses són les que es refereixen als objectes que la gent és capaç d'insserir-se al cos, però darrere de la ironia hi ha una defensa de la professió, una crida a revisar-ne els principis i un crit d'auxili.

vaig voler agrair-l'hi i mantenir-hi el contacte.

Vostè què creu que vol el pacient?

Que el metge sigui intel·ligent i expert, però necessita afecte humà, sense comunicació no hi ha res. El problema és que si el metge s'implica massa, acaba emocionalment afectat, que és el que em va passar a mi.

Potser s'hauria de tenir en compte.

Per això considero que hi hauria d'haver un servei de psicòlegs per a aquests casos. A la Gran Bretanya els metges tenen la taxa més alta de suïcidi de totes les professions.

Entre els metges no en parlen?

El “no se'n parla” és una cultura antiquada que es perpetua. Quan em va passar aquell fet horrible, vaig dir als meus pares, al meu company i als meus amics que deixava la medicina, però no el perquè. Els únics que el sabien eren els que eren a la sala de parts amb mi.

La seva vàlvula d'escapament era un diari.

Hi explicava les anècdotes divertides del dia a dia a l'hospital i el vaig desempolsegat quan el govern conservador britànic va atacar els metges del sistema de salut pública.

Es van declarar en vaga el 2015.

Per les condicions laborals, perquè això té impacte directe en la salut dels ciutadans. Però el govern va mentir, va dir que els metges feien vaga perquè eren uns avariciosos.

I vostè va publicar el diari.

Vaig pensar que la gent hi veuria moltes coses bones i dolentes, però segur que no hi veurien avarícia. Li asseguro que els metges del Sistema Nacional de Salut britànic són vocacionals.

Com és la relació entre companys?

Com que no hi ha prou personal, passes tant temps a l'hospital i a tal ritme que sembla que siguis en una zona de guerra, i per sobreviure cal treballar units. Veia més els companys que la meva parella. Els amics ja no compten amb tu. De set anys vaig passar sis Nadals a l'hospital.

La medicina privada és una altra cosa.

Correm el risc que el sistema de salut pública a la Gran Bretanya, i pel que sé també a Espanya, es converteixi en el dels Estats Units. Digueu-me, quanta gent en aquest país s'ha declarat en fallida a causa de les factures mèdiques? Als Estats Units és una de les primeres causes.

Perilla la sanitat pública?

Sí. Ens falten 10.000 metges i 40.000 infermers. Cada any hi ha un petit ajust cap a la medicina privada. Quan ens en voldrem adonar serà massa tard. Odio la idea que algun dia anirem a l'hospital i abans de preguntar-te què et passa et demanaran la targeta de crèdit.

Els metges estan abandonant el vaixell.

Vaig ser el primer i va ser insòlit. Ara molts dels meus companys ho deixen o se'n van a altres països.

Si hagués de parir, aniria a la pública?

Sens dubte, a la privada la moqueta és més bonica i si les coses van bé, tot va bé, però si es compliquen i necessites una transfusió, a la Gran Bretanya una clínica privada no té dotze litres de sang, et traslladen a la pública.

IMA SANCHÍS

ENTREVISTA A

MARTA PUIG, directora del Centre Ocupacional Fupar

“L'esport fa realitat la inclusió”

Fa deu anys, l'escola d'educació especial Moragas, al barri de Les Corts, va engrescar els alumnes amb discapacitat intel·lectual a jugar a hoquei. A més d'entrenar, els joves volien jugar partits; van buscar equips per competir i la iniciativa es va estendre a altres centres.

Volien quelcom més que fer esport.

Sí, perquè les persones amb discapacitat feien esport, però aquest era marginal. No formaven part d'un club, no tenien una lliga...

I es van moure per aconseguir-ho.

Persones vinculades a escoles i tallers d'educació especial vam fer xarxa per intentar tenir una lliga pròpia vinculada als clubs d'hoquei de Catalunya. Avui cada escola o taller està vinculat a un club, i som un equip sènior més.

Ho han aconseguit.

Sí, el punt culminant es va produir fa dos anys quan, arran de la relació entre Fupar i BBVA, l'entitat es va interessar pel nostre projecte i ens va ajudar a crear la Lliga BBVA Hockey Plus sota el paraigua de la Federació Catalana d'Hoquei. Ara els jugadors amb discapacitat

intel·lectual competeixen entre iguals, però en entorns normalitzats, o sigui, en clubs federats.

Què aporta als jugadors?

Compartir vivències, motivació, participar en esdeveniments del club, millorar les habilitats socials... Els permet anar més enllà del vessant esportiu i que hi hagi una inclusió social.

Com valoren el suport de BBVA?

Imprescindible. Sense la col·laboració de BBVA no hauríem pogut tirar endavant el projecte. El més destacable és que l'entitat no ha col·laborat amb un club o centre, sinó que s'ha implicat amb tots els equips. Ajudar un equip no canvia la realitat, ajudar-los a tots ens ha permès tirar endavant la iniciativa.

BBVA Creant Oportunitats